

DIANA URBAN

ONDER DE OPPERVLAKTE

Vertaald door Elsbeth Witt

DE FONTEIN

Geïnspireerd op echte gebeurtenissen

Oorspronkelijke titel: *Under the Surface*

First published in the United States of America by G. P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2024 Diana Urban

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Elsbeth Witt

Omslagillustratie: Jeremy Enecio

Omslagontwerp: Kristin Boyle

Omslagontwerp Nederlandse editie: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7827 6 (e-book 978 90 261 7848 1)

NUR 284, 285

Voor degenen die verdwaald zijn in de duisternis. Houd hoop.

PROLOOG

Ruby

Ik had nooit gedacht dat ik helemaal alleen zou sterven, in het donker, onder de lichtstad.

Zo noemen ze Parijs. De lichtstad. Logisch wel, als je denkt aan de Eiffeltoren die overdag schittert in de zon en 's nachts de Seine verlicht. Of aan de felgekleurde schilderijen in het paleisachtige Louvre-museum. Of aan de stralende modemeisjes die over de Champs-Élysées slenteren. Of aan de verblindend mooie boulevards met hun stralend witte gebouwen die glimmen als parels tegen de blauwe lucht.

O man, ik zou nu een moord doen voor een beetje licht.

Ik hol zo snel als ik kan door de donkere, krappe tunnel en zie hoe de zaklamp van mijn telefoon lange, stuiterende schaduwen op de rotsige muren werpt. Het lijkt wel of ze een wilde spokendans doen. Ik moet gebukt rennen, omdat ik anders met mijn hoofd tegen het lage, gekartelde plafond aan knal.

De anderen zijn nergens te bekennen.

Ik ben doodsbang en probeer niet te denken aan het harde geknars van mijn laarzen. Ik probeer ook niet te denken aan hoe lang de batterij van mijn telefoon het nog volhoudt, hoelang het nog duurt voordat ik uitdroog, voordat mijn maag verschrompelt,

voordat mijn benen het begeven. Voordat ik niets anders kan doen dan mezelf klein maken en wachten op de eeuwige duisternis.

Maar misschien vindt hij mij eerst.

Nee. Dat mag niet gebeuren. Dat laat ik niet gebeuren.

Ik sla een hoek om en werp mijn rug tegen de muur. Dan doe ik mijn zaklamp uit, waardoor het in één klap stikdonker is. Maar als ik me verstop in het donker, kunnen mijn vrienden me natuurlijk ook niet vinden. Ik hijg. Het voelt alsof ik kan stikken in de bedompte, vochtige lucht hier en ik begin vanzelf te snikken. Het komt niet meer goed. Het komt echt, écht niet meer goed. Maar ik mag nu niet in paniek raken. Paniek heeft ervoor gezorgd dat ik hier überhaupt terecht ben gekomen.

Het is niet zo makkelijk om rustig te blijven tussen zes miljoen lijken. Zo veel mensen liggen hier begraven. Al hun skeletten liggen zorgvuldig opgestapeld in dit eeuwenoude doolhof onder de drukke straten van Parijs, als een gigantische rottende stoofschotel onder een chique korst. Ademhalen gaat moeilijk, alsof ik het verpletterende gewicht van die zes miljoen doden kan voelen.

En dat getal is al hoog genoeg. Daar hoeft niemand meer bij, als het aan mij ligt.

Een diepe grom echoot door de gang. Mijn hart slaat op hol en ik druk mijn trillende hand voor mijn mond om mijn gehijg te verbergen.

Maar het is te laat.

Hij heeft me gevonden.

Misschien zijn er toch ergere dingen dan helemaal alleen sterven.

1

Ruby

TWEE DAGEN EERDER

‘We moeten het nu doen,’ fluister ik tegen mijn beste vrienden, Sean en Val, onder de schaduw van de Eiffeltoren. ‘Kom mee.’

Jarenlang keihard mijn best doen in de Franse les en absurd veel geldinzamelingsacties hebben ervoor gezorgd dat ik mee kon op de geweldigste schoolreis allertijden: Parijs. Het is pas onze eerste dag hier en ik probeer nu al te ontsnappen.

‘Waarnaartoe?’ Sean fronst en kijkt naar meneer LeBrecque, onze leraar, die om de een of andere bizarre reden gepland heeft dat we van het fantastische uitzicht boven op de Eiffeltoren gaan genieten terwijl we allemaal een krankzinnige jetlag hebben. Hij gebaart wild om zich heen naar de namen van Franse wetenschappers en ingenieurs die gegraveerd staan onder het eerste balkon. Ondertussen staat de ene helft van de klas op instorten door vermoeidheid terwijl de andere helft barst van de adrenaline en als idioten in het rond stuiptert.

‘Ik wil die bunker zoeken.’ Ik kijk naar Val om te zien of ze het met me eens is, maar die lijkt niet meer te kunnen praten of bewegen.

‘Ik denk niet dat we daar genoeg tijd voor hebben,’ zegt Sean.

‘Maar we staan er letterlijk vlakbij.’

De geheime militaire bunker waar ik over heb gelezen – een geheim dat geen enkele andere reisvlogger volgens mij al ontdekt heeft – zou verborgen moeten zitten onder de zuidpilaar van de Eiffeltoren. En daar staan we nu recht voor. Ik kan hem nu zien.

Niet op mijn laptopscherm. Niet op mijn telefoon.

Gewoon hier, met mijn eigen ogen.

Ik had eerder al aan meneer LeBrecque gevraagd of we met de hele klas op zoek konden naar de bunker, maar dat vond hij geen goed idee. ‘We gaan later deze week al naar de catacomben,’ had hij gezegd. ‘Deze schoolreis kan niet de grote Rubyshow worden.’ Dat was overduidelijk een dis naar mijn YouTube-kanaal *Ruby's Verborgene Parels*. En hoewel ik zijn dis respecteer, toont het maar weer eens aan dat mijn leraren niets begrijpen van wat ik online allemaal doe.

En als mijn leraren het niet snappen, dan snapt mijn vader het al helemaal niet.

Ik heb mijn vader tot nu toe nog niet kunnen overtuigen van mijn plan om fulltime reisvlogger te worden. Reisvloggen is namelijk nogal lastig als je niet... euh... kunt reizen. Als het aan hem lag, zou hij mij vastbinden aan mijn bed. Nou ja, behalve als ik voor hem moet zorgen als hij weer eens een kater heeft of als ik moet werken in zijn restaurant. Hij wil dat ik daar blijf werken tijdens mijn studie en toen ik hem vertelde dat Val me had gevraagd om na onze examens te gaan backpacken in Europa, was er een vreselijk gepijnigde blik op zijn ronde, bebaarde gezicht verschenen. Deze week is een soort oefenreis voor ons en het is overduidelijk dat hij van ons tweeën degene is die het er het moeilijkst mee heeft.

Ik heb nu geen tijd om me daar zorgen over te maken. Niet nu ik bij de fokking Eiffeltoren sta! Ik droom al zo lang van dit moment.

Het enige waar ik me op dit moment zorgen over maak, is dat dit veel te snel weer een herinnering zal worden. Ik moet van elke minuut genieten. Ik moet alles filmen. Ieder hoekje ontdekken. Zelfs als dat betekent dat ik even een seconde stiekem weg moet lopen van de klas.

Ik trek aan Seans mouw. ‘Kom nou.’

Maar Val zit nog steeds in een andere wereld.

‘Val.’

‘Mmm?’

‘De bunker?’

‘O, oké. Sorry.’ Val knippert wild met haar ogen en drukt haar paarse bril met hoornen montuur wat steviger onder haar zwarte pony. Het vormt een scherp contrast met haar bleke huid en stralende hazelnootbruine ogen. ‘Enorme hottie op negen uur.’ Ik kijk, maar ik zie alleen een grote groep toeristen en er zit niemand bij die me opvalt.

Meneer LeBrecque kijkt weer naar ons. Ik zucht. Dit schiet niet op zo.

Het is niets voor Val om deze kans te laten liggen. Ze is een echte adrenalinejunkie die altijd aandacht wil. Of beter gezegd: ze éíst altijd aandacht. Ze is vorig jaar in Starborough komen wonen – ons slaperige dorpje ten noorden van Boston – en ze stormde als de Tasmanian Devil mijn leven in en sleepte me aan mijn haren mijn comfortzone uit. Als mijn vader zou weten wat we allemaal hebben uitgespookt, zou hij spontaan een beroerte krijgen. We hebben ingebroken in de grafkelder van de Old North Church, we zijn gaan wildwaterraften in de Berkshires en we hebben een keer een knappe parkwachter overgehaald om ons te laten kamperen op Georges Island. Hoe gevaarlijker het was, hoe meer abonnees ik kreeg op mijn YouTube-kanaal, dus op een gegeven moment hoefde ze me niet eens meer over te halen en wilde ik zelf maar al te graag mee.

En kijk mij nu eens het initiatief nemen om te ontsnappen.

‘LeBrecque heeft toch gezegd dat we bij elkaar moeten blijven.’ Sean gebaart naar de twaalf andere leerlingen die mee zijn op onze reis. We staan een stukje van de groep af omdat ik niet wil dat ze per ongeluk in beeld komen als ik mijn panoramashots en zoombeelden film. Ze hebben het niet door en staan bij elkaar als een onnozel kluitje.

‘Maar als ik die bunker kan filmen, wordt mijn video zo veel beter,’ probeer ik. ‘Iedereen en z’n oma filmt de Eiffeltoren al.’

‘Niet mijn oma, hoor,’ zegt hij droog.

Ik snuif. ‘Je weet wat ik bedoel.’

‘Nou, het mag niet.’

Val rolt met haar ogen. ‘Jij bent zó niet chill.’

Sean slaat zijn armen over elkaar. Als je hem een boek met regels geeft, kent hij het een uur later uit zijn hoofd. Hij zit bij een jeugdafdeling van defensie en wil na zijn examenjaar het leger in, net als zijn vader. Hij is lang, heeft brede schouders, opgeschoren haar, scherpe jukbeenderen en permanent gefronste wenkbrauwen. Je ziet hem zo voor je in uniform.

En ik denk vaak aan Sean in uniform. Heel vaak.

Maar dat uniform zal hem ook weghalen bij mij.

‘Nu,’ fluistert Val. ‘Nu, nu, nu.’ Meneer LeBrecque gebaart weer naar de toren en ik knik. Mijn vingertopjes tintelen van de adrenaline en Val grijpt mijn hand.

Sean steekt zijn hand in de lucht. ‘Meneer?’

‘Wat doe je?’ piep ik, terwijl ik hem een mep geef tegen de mouw van zijn legerjas.

Hij negeert me. ‘Meneer LeBrecque,’ gaat hij verder. ‘Sorry dat ik u onderbreek, maar is het goed als wij met zijn drietjes even die kant op lopen?’ Hij gebaart vaag naar de zuidpilaar. ‘Ruby wil wat filmen.’

Meneer LeBrecque slaakt een geërgerde zucht en kijkt op zijn horloge. 'Onze tickets zijn over een kwartier geldig. Dus jullie moeten hier over tien minuten terug zijn.'

'Bedankt,' roept Val, die al een sprintje trekt naar de zuidpilaar.

Sean grijnst naar me, legt zijn hand op mijn onderrug en leidt me naar Val toe.

'O, hou je kop,' mompel ik.

Hij glimlacht nog breder. 'Ik zei niets.'

Hij haalt zijn hand niet weg. Dat wil ik ook niet. Maar ik loop te snel en dan laat hij toch los.

De spanning tussen ons bouwt zich al maanden op en hier in Parijs voel ik bij iedere blik een elektrische schok. Telkens als hij glimlacht lijkt het alsof ik struikel over schrikdraad. Maar ik word doodsbang van zijn aanraking; ik wil niet dat die vonkjes vlam vatten. Ik kan het risico niet nemen dat hij mijn ziel tot as verbrandt.

Want dat gaat sowieso gebeuren.

Zo eindigt het altijd bij mij.

Dus ik moet mezelf tegen hem beschermen.

Terwijl we met zijn drietjes naar de ingang van de bunker zoeken, blijft Sean steeds kijken naar de rest van de klas.

'Hou eens op met kijken naar onze groep,' zeg ik. Ik gebaar naar de iconische smeedijzeren pilaren om ons heen. 'Je bent niet iedere dag bij de Eiffeltoren.'

Zijn staalgrijze ogen springen naar die van mij. 'O, maak je maar geen zorgen. Ik geniet van mijn uitzicht.' Hij houdt zijn blik net iets te lang op mij gericht en ondanks de kou voel ik hoe mijn wangen warm worden.

Soms denk ik dat hij het bijna waard is om vlam voor te vatten.

Het is gek om te bedenken dat ik vroeger bang was voor Sean. Hij is volgens mij geboren met spierballen en hij kijkt áltijd chagrijnig. Ik wist vroeger nooit of hij verlegen was of gewoon heel gemeen.

Tot de eerste dag van ons examenjaar, toen meneer LeBrecque ons aan elkaar koppelde en we samen een Franse video moesten maken over ons dorp Starborough. We slenterden na school samen door de supermarkt, om het maar zo snel mogelijk achter de rug te hebben, allebei superverlegen, maar toen drukte ik op 'opname' en zwaaide Sean wild met zijn armen en schreeuwde hij: *'Le boutique est grand et a des bananas.'* Ik moest zo hard lachen dat het pijn deed. We probeerden elkaar de hele middag te overtreffen met stomme Franse zinnnetjes en ik had bijna geen bruikbare beelden. Toch lukte het hem er een lopend verhaal van te maken, waar ik zeer van onder de indruk was. Vanaf dat moment hielp hij mij met het editen van mijn video's.

'Hé, kijk.' Val wijst naar een plek achter Sean. 'Ik denk dat dit het is.'

We rennen ernaartoe. Een kooi van roestige, groene spijlen voor een betonnen trap omlaag.

'Ja, dit is het,' zeg ik. 'Ik heb een foto gezien van de deur daar beneden.' We kunnen de deur vanaf deze plek niet zien, maar ik steek de lens van mijn camera door de spijlen heen, druk tegen de glazen afsluiting aan en film wat ik kan.

Val glipt onder de groene reling door, holt de trap af naar de metalen deur en rammelt aan de deurklink. Er gebeurt niets.

Sean grinnikt. 'Wat had je dan verwacht? Als iedere idioot hier naar binnen kan, was het geen geheime bunker geweest.'

Ik zet een paar stappen naar achteren. 'Laat me dan in ieder geval wat snijshots maken.'

Val trekt een gezicht. 'Je klinkt als mijn moeder. "Lieverd, ik maak even wat snijshots."' Ze knipt in haar vingers en wijst en doet de zangerige stem van haar moeder na. Haar ouders hebben al jaren een eigen realityprogramma over verbouwingen en interieur en slepen Val het hele land door om te filmen. 'Lieverd? Snijshots!' Knip en wijs.

‘Sorry, ik zal proberen je moeder niet meer na te doen,’ zeg ik. Ze moet lachen en ik kniel om wat van het ijzerwerk van het hek te filmen en daarna een panoramashot te maken. ‘Sean, stap uit het shot of kijk naar de trap, oké?’ zeg ik. Hij houdt onze klas nog steeds angstvallig in de gaten.

Afgeleid struikelt hij over de rand van het hek en hij kan nog net op tijd de reling vatpakken. Hij trekt zijn jas recht. ‘Dat heeft niemand gezien.’

‘O, maar ze gáán het nog wel zien.’ Ik tik op mijn camera.

Hij kreunt. ‘Delete dat alsjeblieft.’

‘Mmm. Hoeveel betaal je me?’

Hij lacht zachtjes. Zijn ogen glimmen net zo hard als de ijzeren balken van de Eiffeltoren en zijn blik blijft rusten op mijn lippen.

Ik krijg het bloedheet en alles tintelt, alsof ik een slok stomend hete café au lait heb genomen. Langzaam kom ik weer overeind en ik laat mijn camera zakken als hij dichterbij komt. Hij bestudeert mijn gezicht, alsof hij ieder detail in zich op wil nemen. De elektrische vonken trekken door mijn hele lijf en mijn adem stokt, alsof er geen zuurstof meer in de lucht zit.

‘Mag ik...’ begint hij.

Ik sta in vuur en vlam. Dit is het moment.

Onze eerste kus.

Onder de Eiffeltoren.

Het is zo cliché dat ik mijn vingers tegen mijn lippen duw omdat ik anders moet lachen. Sean haalt een hand door zijn korte haar, kijkt opzij en steekt zijn handen in zijn zakken.

En dan is het moment zomaar ineens voorbij.

Het is ook beter zo. Ik wil niet dat Val zich ongemakkelijk voelt...

Wacht.

Val is weg.

Ik speur de menigte onder de pilaar af maar ik zie haar nergens.

Sean ziet dat ik iemand zoek en hij werpt een blik op onze klas.
'Niets aan de hand. Ze staan daar nog.'

'Nee, dat is het niet. Waar is Val?'

'O.' Hij kijkt om zich heen en dan weer naar mij. 'Geen idee.'

'Misschien zoekt ze een andere ingang van de bunker.' Of misschien zag ze iets glimmen en is ze er vandoor gegaan. Zoals altijd.

'Is er een andere ingang dan?'

'Geen idee.'

Hij kijkt op zijn horloge. 'Onze tien minuten zijn bijna voorbij.'

'Dat weet ik.'

'Ik zeg wel tegen LeBrecque –'

Ik trek aan zijn mouw. 'Wacht. Ze moet hier ergens zijn.' Ik draai me met een ruk om en ren naar rechts, maar daar is alleen een ouderwets kaartjesloket en geen andere deuren of trappen.

'Ruby, wacht,' probeert Sean.

Ik hol naar links en verwacht daar een souvenirwinkeltje of zo maar als ik de hoek om ga, staat daar alleen een groot plastic hek. 'Verdomme.' Ik werp mezelf als een malle de zwerm toeristen in. 'Val!'

Ze is nergens te bekennen.

Wanneer ik weer omdraai en terug wil lopen, kom ik erachter dat ik Sean ook kwijt ben. Kak.

Ik zucht en dan zie ik een bekende paarse bril.

Val is in gesprek met een of andere gast. Hij is waarschijnlijk een paar jaar ouder dan wij, met een razendknap gezicht, een stoppelbaardje en kastanjebruin, halflang haar dat in de war zit. Misschien is dit de hottie waar ze het eerder over had.

'Val,' roep ik.

Ze ziet me. 'Dáár ben je,' zegt ze, alsof ik degene ben die verdwenen was.

Ik grijp haar arm. 'We moeten terug.'

‘Wacht even.’ Ze kijkt weer naar de jongen. ‘Waar spreken we precies af?’

Mijn mond valt open van verbazing. Voordat hij kan antwoorden, schud ik mijn hoofd. ‘Nee, nee. We gaan.’

‘Maar –’ probeert Val.

‘Het is oké,’ zegt de jongen tegen Val met een overduidelijk Frans accent. Hij zwaait met zijn telefoon naar haar en knipoogt, voordat hij in de massa verdwijnt. Val moet moeite doen om niet te glimlachen en haar wangen zijn vuurrood.

‘Heb je je nummer aan hem gegeven?’ vraag ik.

Ze perst haar dunne lippen op elkaar en haar ogen sprankelen ondeugend.

O, man. Ze zou toch beter moeten weten. Maar ik wil geen ruzie maken. Confrontatie is mijn minst favoriete ding ter wereld.

Behalve spinnen dan. Spinnen zijn nog erger.

‘Wat?’ zegt ze als ze ziet hoe ik kijk. ‘Ik vroeg hem of hij nog tips heeft. Bijzondere dingen om te doen, op plekken waar geen toeristen komen. Hij heeft beloofd dat hij een lijst zou sturen. En toen –’

‘Dáár zijn jullie.’ Sean staat ineens naast ons. Hij hijgt alsof hij net de honderd meter horde heeft gelopen. Hij fronst naar Val. ‘Gaat-ie lekker?’

‘O, hij was zeker lekker,’ antwoordt Val. Ze draait zich om en loopt terug naar onze klas.

Sean trekt één wenkbrauw op. ‘Wie was lekker?’ mompelt hij, alsof hij er niets van snapt.

Ik lach. ‘Ik weet ook niet wat zij allemaal brabbelt.’

‘Ik weet niet hoe jij het volhoudt met haar.’

Dit maakt me verdrietig. Sean en Val zijn niet echt close met elkaar. De afgelopen maand lijken ze alleen nog maar naar elkaar te kunnen snauwen. Ik had gehoopt dat deze reis iets zou veranderen. Maar dat zit er blijkbaar niet in.

Als we weer terugkomen bij de groep, staat meneer LeBrecque in het Frans iets uit te leggen aan de groep. Hij heeft er geen idee van dat ons kleine uitstapje is mislukt. Maar mevrouw Williams, de bibliothecaresse van de school die ook mee is als begeleider, kijkt ons extra lang aan als ze ons de tickets geeft. Ze is cool, maar ik denk dat we dit moeten opvatten als een waarschuwing. Oeps.

‘Omdat hier zo veel toeristen zijn, is dit een hotspot voor zakkenrollers,’ zegt meneer LeBrecque. Leuk weetje. Ik begin met filmen. ‘Wie weet nog wat ik heb verteld over hoe je kan voorkomen dat je beroofd wordt?’

Olivia Clarkson is natuurlijk weer de eerste die haar hand opsteekt.

En meneer LeBrecque geeft zoals altijd iemand anders de beurt. Zelfs onze leraren vinden dat zij niet de hele tijd bevestigd hoeft te krijgen dat ze alles al weet.

Maar mijn maag draait zich om als hij Selena Rodriguez aanwijst.

De allerslimste van deze groep. Toekomstig astronaut. De ster van de klas, die verkering heeft met de ster van de toneelclub.

En mijn aartsvijand.

Dat was ze niet altijd. Tot afgelopen voorjaar waren we nog besties. We gingen liever sterrenkijken dan naar feestjes en we waren drukker met gamen dan met echte mensen. We gingen samen bij het zwemteam van school omdat zij dat nodig had voor haar aanmelding bij de universiteit. Zwemmen leek ons een goede sport omdat je niet met mensen hoeft te praten als je je adem inhoudt. Ik weet zeker dat ze haar hele persoonlijkheid faket nu, want je kunt écht niet in één klap extrovert worden.

‘Niet zo luid doen, stelletje wilde Amerikanen,’ herhaalt Selena in perfect Frans. ‘Je portemonnee niet in je achterzak stoppen. Je tas dichtge...’

Mooi. Ze is het Franse woord voor 'ritsen' vergeten.

'Euh... goed opletten in grote menigtes en op de roltrap.'

'Onze klas gaat eraan,' zegt Sean spottend.

Mijn blik dwaalt af naar Kyle. Hij let totaal niet op en staart naar zijn telefoon. Zijn Red Sox-petje werpt een schaduw over zijn ogen, waardoor hij niets kan zien. 'Ik zie wat je bedoelt,' zeg ik tegen Sean en zachtjes grinniken we erom.

Terwijl meneer LeBrecque ons naar de rij begeleidt voor de glazen lift naar de eerste verdieping, haakt Val haar arm door die van mij. 'Jezus, die gast was zo lekker,' fluistert ze, zodat Sean het niet kan horen. Olivia staat in zijn oor te tetteren dus hij had het hoe dan ook niet gehoord.

'Oké, ik ben het met je eens,' fluister ik terug.

Ze grijnst ondeugend. 'Hij heeft me uitgenodigd voor een feestje vanavond.'

'Dat was snel.'

Ze laat mijn arm los om een hand door haar glanzende schouderlange haar te halen. Dan poseert ze voor me met haar hand in haar zij. 'Dat snap je toch wel?'

'O, hou eens op.' Ik duw haar en lach. 'Je mag daar toch niet heen.'

'Nee, natuurlijk niet. Dat moeten we stiekem doen.'

Ik gaap haar aan. 'Dat gaan we echt niet doen.'

Ze fronst. 'Ik ben met jou meegegaan naar die bunker.'

'Dat is niet... dat is iets heel anders.'

Haar glimlach verdwijnt van haar gezicht. 'Waarom?'

Zelfs als Sean geen toestemming had gevraagd, waren we echt niet op de eerste vlucht terug naar huis gezet omdat we een paar meter verderop bij de zuidpilaar waren gaan kijken.

'Je weet heus wel waarom.' Ik verhef mijn stem. 'Stel dat we gepakt worden als we 's avonds proberen te ontsnappen...'

'Ssst.' Ze kijkt om zich heen, maar niemand let op ons.

Behalve Selena.

Ik zie haar snel weggijken, maar met haar blik heeft ze al een dolk in mijn hart gestoken. Twaalf jaar vriendschap naar de knoppen door één ruzie. Eén fout.

Mijn fout.

Het schuldgevoel kolkt in mijn maag. Het is mijn schuld dat het meisje dat ik ooit als mijn zus beschouwde, nu mijn aartsvijand is. Dat kan ik met Val niet laten gebeuren.

Ik haak mijn arm weer door die van haar en tover een grote glimlach op mijn gezicht. 'We hebben het hier later nog over, oké? Ik kan niet geloven dat we hier écht zijn!' Ik slaak een klein gilletje en ik voel een oprechte rilling van geluk door me heen trekken.

Val ontdooit en knijpt zachtjes in mijn arm.

Ik hoop dat we hier niet meer over hoeven te praten. Ik hoop dat ze die Franse gast vergeet.

Anders moet ik haar overhalen om niet te gaan. Want ik ga onze week Parijs niet laten verpesten door één feestje.